

C. B. Bugge

Den 29. desember 1934.

I kapellet.

Før talen.

Vår siste seng me reider på denne kvilestad,
me gruset på oss breider, og legg oss rad i rad.
Her kann den trøytte armen, få leggja yrket ned,
og sova innved barmen, åt moder jord i fred.

Når sans og samling veiknar, i daudens dimme natt,
og verdi kring meg bleiknar, min frelsar, hjå meg slatt,
og lat din nåde gjelde, di åsyn lysa ned!
So dør eg i ditt velde, og sovnar inn med fred.

Når livet burt vil vike, og verdi med sin ljom,
Gud gjeve i ditt rike, meg då eit lite rom,
at eg kann møta mine, å sjå att far og mor
og huggast millom dine, i høge himmelkor.

Ester talen.

Renn upp yver grav, du signa sol!
min Jesus, lat strålar strøyma,
og lysa meg inn til nådens stol,
når her dei i grav meg gøyma!
So heim eg kann fara i ditt ljos
og striden i gleda gløyma!

Eg menneskja komen er av mold
og alter til mold må venda,
men lov vere Krist, vår sol og skjold,
som vilde meg Anden senda!
Ved honom eg ganga skal or grav,
so dauden i liv må enda.

Dei daude som her i Herren døy,
til livet dei upp skal standa.
Dei fara med fred frå heimsens øy
og frelseste i himlen landa.
Gud, laga det so for Jesu blod,
i honom me ut må anda.

I Jesus eg liva vil og døy,
med honom eg lid og strider,
og må eg so visna her som høy,
han skapar då nygrors tider,
Då livet so vænt or grav skal gro
som vårgull og lauv i lider.

So slumrar eg inn i blidan blund,
der skal ingen frong meg tyngja,
so vaknar eg upp den morgonlund,
når Anden meg upp vil yngja,
so liva eg skal i Kristi ljós,
hans lov i all æva syngja.

Efter jordfestelsen.

Nu sækkes han ned, under grønsværels fred,
blandt blomsterne små skal til hvile han gå:
der slumer han trygt i sin frelsers favn,
der kjendes ei sorg, ei smerte, ei savn —
Du var os saa kjær, vi sørge i løn.
Vi smykke din grav med tak og med bøn.

Det skjønneste mål som vor livsgjerning vandt
er møtet histoppe, hvor solstrålen randt:
Bak jordlivets kyst, bak stjernenes hær
vort haab er at samles med dem, vi har kjær,
o skjønk os da, Herre, din kjærligheits ånd
og rekk os i kampen din frelsende hånd.

J. Heilund Olsens Begravelsesbureau